



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 10. travnja 2013.

[Video](#)

Treći dan uskrsnuo: smisao i važnost uskrsnuća za spasenje

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U prethodnoj smo se katehezi zadržali na događaju Isusova uskrsnuća, u kojem su žene imale posebnu ulogu. Danas ću govoriti o njegovoj važnosti za spasenje. Što uskrsnuće znači za naš život? I zašto je bez njega uzaludna naša vjera? Naša vjera počiva na smrti i uskrsnuću Kristovu, upravo kao što kuća leži na temeljima: ako se ove ukloni ruši se čitava kuća. Isus je na križu prinio samoga sebe uzevši na sebe naše grijeha i sišavši u ponor smrti, a u Uskrsnuću ih pobjeđuje, uklanja ih i otvara nam put da se možemo ponovno roditi na novi život. Sveti Petar to izražava na sažet način na početku svoje Prve poslanice, kao što smo čuli: "Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista koji nas po velikom milosrđu svojemu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za životnu nadu, za baštinu neraspadljivu, neokaljanu i neuvelu, pohranjenu na nebesima za vas" (1, 3-4).

Apostol nam poručuje da se s Isusovim uskrsnućem zbiva nešto sasvim novo: oslobođeni smo ropstva grijeha i postajemo djeca Božja, rođeni smo naime na novi život. Kada se to ostvaruje za nas? Na sakramentu krštenja. U starini se ono redovito primalo uranjanjem. Onaj koji se trebao krstiti silazio bi u veliki bazen krstionice, ostavljajući svoju odjeću, a biskup ili prezbiter bi mu tri puta izlijevao na glavu vodu, krsteći ga u ime Oca, Sina i Duha Svetoga. Zatim bi krštenik izlazio iz krsnog bazena i oblačio novu odjeću, koja je bila bijele boje: on je, naime, bio rođen na novi život, uronivši u Kristovu smrt i uskrsnuće. Postao je dijete Božje. Sveti Pavao u Poslanici Rimljanima piše: vi "primiste Duha posinstva u kojem kličemo: 'Abba! Oče!'" (*Rim 8, 15*). Upravo Duh Sveti što smo ga primili na krštenju uči nas, potiče nas da Bogu govorimo: "Oče" ili bolje "Abba" što znači

"tata". Takav je naš Bog: on je za nas tata. Duh Sveti ostvaruje u nama to novo stanje djece Božje. I to je najveći dar kojeg primamo od Isusova uskrsnog misterija. A Bog s nama postupa kao sa djecom, razumije nas, oprašta nam, grli nas, voli nas i kada pogriješimo. Već je u Starome zavjetu prorok Izaija govorio da i kada bi majka zaboravila svoje dijete, Bog nas nikada ne zaboravlja, ni u jednom trenutku (usp. 49, 15). I to je lijepo! Ipak, taj sinovski odnos nije poput nekog blaga kojeg čuvamo u nekom kutku našega života, već mora rasti, mora se hraniti svakoga dana slušanjem Božje riječi, molitvom, sudjelovanjem u sakramentima, osobito pokori i euharistiji, i ljubavlju. Mi možemo živjeti kao djeca! I to je naše dostojanstvo – mi imamo dostojanstvo sinova. Ponašati se poput prave djece! To znači da moramo svaki dan dopustiti da nas Krist preobražava i čini da budemo poput njega; to znači da moramo nastojati živjeti kao kršćani, nastojati slijediti ga, premda smo svjesni svojih ograničenja i svoje slabosti. Napast da ostavimo Boga po strani i stavimo u središte same sebe je uvijek na vratima i iskustvo grijeha ranjava naš kršćanski život, naše posinstvo u Bogu. Zbog toga moramo imati hrabrost vjere i ne dopustiti se voditi mentalitetom koji nam kaže: "Bog nije potreban, nije važan za tebe" i tako dalje. Upravo suprotno: samo ako se budemo ponašali kao djeca Božja, ako se ne obeshrabrimo zbog vlastitih padova, osjećajući da nas on ljubi, naš će život biti nov, ožvijen vedrinom i radošću. Bog je naša snaga! Bog je naša nada!

Draga braćo i sestre, mi prvi moramo imati tu čvrstu nadu i moramo biti njezin vidljivi, jasni, svijetli znak za sve. Uskrsli Gospodin je nada koja nikada ne nestaje, koja ne razočarava (usp. *Rim* 5, 5). Nada ne razočarava. Ona Gospodinova nada! Koliko puta u našem životu nade nestaju, koliko se puta očekivanja koja nosimo u srcu ne ispune! Nada nas kršćana je snažna, sigurna, čvrsta na ovoj zemlji, kojom nas je Bog pozvao da kročimo, i otvorena je vječnosti, jer se temelji na Bogu, koji je uvijek vjeran. Ne smijemo zaboraviti: Bog je uvijek vjeran; Bog je uvijek vjeran s nama. Biti uskrsli s Kristom po krštenju, s darom vjere, za jednu baštinu neraspadljivu, potiče nas da više tražimo ono što je Božje, da više mislimo na njega, da mu se više molimo. Biti kršćani ne svodi se samo na to da se držimo zapovijedi, već to znači biti u Kristu, misliti poput njega, djelovati poput njega, ljubiti poput njega; to znači pustiti da on zagospodari našim životom i promijeni ga, preobrazi, oslobodi ga od tmina zla i grijeha.

Draga braćo i sestre, onaj koji traži razlog nade koja je u nama (usp. *1 Pt* 3, 15), mi pokazujemo Krista uskrsloga. Pokazujemo ga naviještanjem Božje riječi, ali prije svega svojim životom kao uskrsli. Pokazujemo radost što smo djeca Božja, slobodu koju nam daje život u Kristu, koji je prava sloboda, sloboda od ropstva zla, grijeha i smrti! Uzdignimo svoj pogled prema nebeskoj domovini, imat ćemo tada novo svjetlo i snagu i u našem zauzimanju i u našim svakodnevnim naporima. To je dragocjena služba koju moramo dati ovom našem svijetu, koji često ne uspijeva uzdići svoj pogled prema gore, koji ne uspijeva podići svoj pogled prema Bogu.

Doznajem za snažni potres koji je pogodio jug Irana i koji je iza sebe ostavio ljudske žrtve, ranjene i veliku materijalnu štetu. Molim za žrtve i izražavam svoju blizinu stanovništvu pogođenom tom nepogodom.